

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Filotas Bellas & Yios AE (Alexandrea Imathias, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Halloumi χαλλούμι Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927 — zgłoszenie nr 12 172 276

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 kwietnia 2019 r. w sprawie R 2297/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w sprawie unieważnienia prawa do znaku.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Włochy/Komisja

(Sprawa T-357/19)

(2019/C 263/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2019) 2652 final z dnia 3 kwietnia 2019 r., notyfikowanej w dniu 4 kwietnia 2019 r., zatwierdzającej „Grande Progetto Nazionale Banda Ultra Larga — Aree Bianche” (GPBUL) (wielki krajowy projekt łączy ultraszerokopasmowego — białe strefy) dla kosztów kwalifikowalnych w wysokości 941 022 670 EUR, w zakresie, w jakim wyklucza ona z wkładu EFRR wydatki poniesione przez beneficjenta z tytułu VAT, i stwierdzenie, że wydatki te powinny zostać uwzględnione we wkładzie; wreszcie — o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013⁽¹⁾, ponieważ żaden z trzech powodów wykluczenia wydatków z tytułu VAT nie dotyczy sytuacji, kiedy możliwe jest odzyskanie VAT na podstawie przepisów krajowych dotyczących VAT.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia uregulowań dotyczących podatnika VAT (art. 9 i 13 dyrektywy 2006/112/WE⁽²⁾) i organu podatkowego w zakresie VAT (art. 206 i 250 przywołanej dyrektywy), a także przestrzegania konstytucji krajowych i podstawowej struktury państw członkowskich (art. 4 ust. 2 TFUE) oraz art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013. W tym względzie strona skarżąca twierdzi, że niezgodne z prawem jest uznanie VAT zapłaconego na wcześniejszym etapie przez MiSE (ministerstwo rozwoju gospodarczego, Włochy) jako beneficjenta wkładu EFRR za podlegający zwrotowi, ponieważ inne ministerstwo (ministerstwo finansów) pobrało te kwoty z tytułu wpływów podatkowych.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 9, 11, 13 i 28 dyrektywy 2006/112/WE. Zdaniem strony skarżącej okoliczność, że Infra-tel jest spółką wewnętrzną („in house”) MiSE (ministerstwa rozwoju gospodarczego, Włochy), nie wyklucza zafakturowania z VAT świadczeń dotyczących towarów i usług dokonywanych przez tę spółkę na rzecz ministerstwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 61 ust. 8 i art. 69 ust. 3 lit. c) rozporządzenia nr 1303/2013. Strona skarżąca podnosi, że przedmiotowy projekt jest współfinansowany przez EFRR tytułem pomocy państwa. Nie może być zatem uznany za projekt przynoszący dochody.

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

(2) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2019 r. — Daimler/Komisja

(Sprawa T-359/19)

(2019/C 263/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci N. Wimmer, C. Arhold i G. Ollinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska